

Rebecca Lewis-Oakesová

OCHRÁNKYNĚ SNŮ

Tajemství Měsíčního lesa

 C P R E S S

Ochránkyně snů

Tajemství Měsíčního lesa

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Rebecca Lewis-Oakesová

Ochránkyně snů: Tajemství Měsíčního lesa – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

OCHRÁNKYNĚ SNŮ

Tajemství Měsíčního lesa

C P R E S S

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval
i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše
potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl.
On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte,
až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou
jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Text copyright © Piccadilly Press, 2025

Illustrations copyright © Piccadilly Press, 2025

Translation © Sarah Dobiášová, 2025

Originally published in the English language as *Dream Keepers: Secrets of Moon
Wood* by Piccadilly Press, an imprint of Bonnier Books UK Limited, London.

ISBN tištěné verze 978-80-264-5598-1

ISBN e-knihy 978-80-264-5732-9 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-5733-6 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-5717-6 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Bela se právě proháněla nad rozeklanými horskými vrcholky na hřbetě draka, když jí Mája poklepala na rameno.

„Je čas na zmrzlinu!“ řekla a netrpělivě zamávala rukama.

Bela sebou trhla a vzhlédla od knihy. Pak zamrkala a zaostřila pohled na dívku před sebou. Kopce a údolí, nad kterými se ještě před chvílí vznášela, zmizely, stejně jako vítr, který jí vískal vlasy. Tohle s ní knihy dělaly často. Dobrodružství, která prožívala na jejich stránkách, ji okouzlovala,

a tak při četbě zapomínala na okolní svět. Teď ale byla se svými třemi nejlepšími kamarádkami v knihovně Slunečního lesa.

„Omlouvám se, byla jsem duchem nepřítomná,“ usmála se a zastrčila si pramen zrzavých vlasů za ucho.

„Jako obvykle,“ zasmála se Mája.

Bela knihu zavřela, vložila ji do školní tašky a vstala.

Mája ji vzala pod paží. „Pojďme se podívat, kde jsou ostatní.“

Dívky se vydaly hledat zbývající dvě kamarádky, Fatimu a Páju. Obvykle spolu trávily každou volnou chvíli v knihovně, dnes ale pro ně všechny v dětském oddělení nebylo místo. Nedávno totiž do knihovny pořádně zateklo, a tak přemístili klasiku pro dospělé, detektivní příběhy a kuchařské knihy do dětského oddělení, aby je uchránili před zkázou.

„Pozor!“ vykřikla Mája
a ukázala na kbelík
plný dešťové vody,
který stál uprostřed
vstupní haly.

Bela pohlédla
na prasklinu ve stropě,
ze které do kbelíku
stále ještě odkapávala voda,
a zamračila se. Knihovna vypadala v poslední době
trochu zchátrale. Když s Májou zabočily do oddělení
literatury faktu, všimla si, že čím dál více částí
knihovny potřebuje lásku a péči: některé obálky
knih se doslova rozpadaly a pár rozbitých polic zelo
prázdností. Bela si přála, aby mohla nějak pomoci.

Mája vzrušeně vytáhla z police, kolem které právě
procházely, knihu o ručních pracích a odfoukla si
z čela dlouhou ofinu. „Představ si, že mi mamka
dovolí vyzkoušet ještě jednou batikování,“ řekla.

Bela se zasmála: „Minule jsme u toho udělaly pěkný nepořádek. Pamatuješ, jak se nám omylem podařilo obarvit ručníky na růžovo a fialovo?“

„Tentokrát to bude v pohodě. Budeme batikovat venku... nebo to můžeme zkusit pro změnu u tebe doma,“ navrhla Mája a doprovodila svá slova významným mrknutím. Vstoupily právě do počítačové studovny, jejíž vybavení se toho dne rozrostlo o básnické sbírky a naučnou literaturu, protože i sem byly kvůli silnému dešti přemístěny další regály s knihami.

Bela s Májou si nejdříve všimly Pájiny kudrnaté hlavy, která vykukovala mezi obrazovkami počítačů. Pája právě cosi soustředěně kreslila do svého skicáku. Vedle ní seděla Fatima. Dívky byly

v počítačové studovně samy. Ostatně jako obvykle. Bela měla podezření, že ona a její tři kamarádky jsou jediné pravidelné návštěvnice místní knihovny. Knihovna

totiž byla tak šedivá a nudná, až se zdálo, že nikoho nezajímá.

Fatima hledala na počítači informace o místním pochodu proti klimatickým změnám. Když si všimla Bely a Máji, usmála se.

„Už je čas na zmrzlinu?“ zeptala se a podobně jako před chvílí Mája zamávala netrpělivě rukama.

„Jen si ještě tohle vytisknu, abych si to mohla přečíst později... Ale ne!“

Na obrazovce počítače se v té chvíli objevilo chybové hlášení: TISKÁRNA MIMO PROVOZ .

„Copak tu *nic* nefunguje?“ povzdychla si Fatima a nervózně si pohrávala se šátkem, který nosila na hlavě.

„Jenom my,“ prohlásila Pája. „Jsme totiž dokonalé.“

Dokončila stínování a zvedla svoji kresbu, aby si ji pořádně prohlédla. Byl to černobílý obrázek, který zobrazoval všechny čtyři dívky, pohodlně rozvalené

na sedacích vacích se svými oblíbenými knížkami na kolenou. Nutno dodat, že zmíněné sedací vaky toho samého dne z přeplněného dětského oddělení zmizely.

„To se ti povedlo!“ řekla Mája a zvedla palec.

Pája se začervenala a ještě jednou si prohlédla svoji kresbu. Pak skicák zavřela, uklidila tužky do pouzdra, popadla knížku o umění, kterou si chtěla půjčit, a vydala se s ní k samoobslužnému terminálu. Ten ale hlasitě zapípal a zcela nečekaně se vypnul.

„Říkala jsem, že tu nic nefunguje,“ řekla Fatima.

„To mi povídejte, děvčata,“ přidal se Gabriel, knihovník, který právě procházel kolem a s námahou tlačil vozík plný knih. Knihovník byl tak vysoký, že dosáhl bez problému na nejvyšší police a ani nepotřeboval žebřík. Dnes vypadal dokonce ještě vyšší než obvykle, protože měl modře obarvené vlasy vyčesané do drdolu na temeni hlavy. Ucho s naslouchátkem mu jako vždycky zdobila jediná náušnice – dnes to bylo zářivě červené pírko.

Fatima zalapala po dechu: „Omlouvám se! Já to tak nemyslela.“

Bela přikyvovala: „My tuhle knihovnu milujeme!“

Gabriel se usmál a smutně potřásl hlavou: „To je v pořádku. Vždyť máte pravdu. Je tu hodně věcí, které by potřebovaly opravit. Vlastně je docela pravděpodobné, že to tu budeme muset na nějaký čas zavřít.“

„Zavřít?“ předstírala Mája, že omdlévá. „To nepřežiju!“

Gabriel se zasmál a uštědřil jí lehkou herdu do zad. Ti dva si říkali „naslouchátkoví partáci“, protože oba nosili naslouchátko. Když byla Mája malá, chodívala jednou za měsíc do knihovny poslouchat Gabrielovy pohádky ve znakovém jazyce.

„Pojďte se mnou,“ řekl Gabriel a zamířil k hlavnímu výpůjčnímu pultu. „Zkusíme to *postaru*.“ Pája a Bela mu podaly knihy, které si chtěly půjčit.

Když jim Gabriel knihy vracel, povzdechl si: „Nic lepšího mě nenapadá. Střechou stále zatéká, takže budu muset někam přestěhovat i knihy pro dospělé, aby se nenamočily. Všechny tiskárny jsou rozbité. A samoobslužné terminály *také*. Zoufale potřebujeme, aby se o nás někdo trochu postaral.“

„Já bez knihovny nemůžu žít,“ poznamenala Bela tichým hlasem

a v hlavě se jí vybavily všechny knihy, které si měla v úmyslu přečíst.

Mája ji objala. „A ty *o mně* říkáš, že jsem citlivka.“

Pája se k nim přidala a také je objala. „Citlivky jste *obě*.“

Fatima se zasmála: „Zavření knihovny by pro nás byla hotová katastrofa!“

Mája, vmáčknutá uprostřed mezi Pájou a Fatimou, řekla: „Bude to v pořádku. Vím to. Přijdeme na to, jak Gabrielovi pomoci. Teď... je ale čas na zmrzlinu!“

Bela přikývla. Zmrzlina byla lék na všechno a cukrárna U Kopečkových byla jejím druhým nejoblíbenějším místem v Slunečním lese, hned po knihovně.

Když vyšly ven z knihovny a přešly přes náměstí dlážděné kočičími hlavami, Bela si uvědomila, že nejen knihovna, ale i ostatní budovy ve Slunečním lese jsou dost sešlé. I markýza s tyrkysovými a bílými pruhy, která cukrárnu zdobila zepředu, byla

roztrhaná a malé modrozelené stolky a židličky pod ní byly vybledlé a zaprášené.

Copak bylo v Slunečním lese opravdu *všechno* rozbité? Bela zavrtěla hlavou. Možná to byl prostě jen špatný den. Právě se chystala vstoupit do cukrárny, když Mája roztáhla paže, aby je zadržela, a vykřikla: „Počkejte! Podívejte – támhle se svítí!“

Bela se podívala stejným směrem. Hned vedle cukrárny U Kopečkových byla stará lékárna. Pája ji s oblibou kreslila, protože to bylo opravdu zvláštní místo. Budova měla střechu ve tvaru kužele a špičatý komín. Rám vstupních dveří tvořily tři svazky kořenů, které vyrůstaly ze země. Dveře samotné byly vyrobeny ze sukovité stromové kůry.

„No a co? Tenhle obchod je přece zavřený pořád,“ řekla Fatima.

Ani Bela si nepamatovala, že by někdy bylo otevřeno. Za okny lékárny vždy panovala černočerná tma. Mája ale měla pravdu. Dnes se v lékárně svítilo.

Sotva Fatima domluvila, dřevěné dveře se s vrzáním otevřely a neznámá ruka obrátila tabulku, která na dveřích visela, takže teď se na ní skvěl nápis OTEVŘENO.

Bela zalapala po dechu.

„Je to trochu strašidelné,“ poznamenala Mája.

Dívky přistoupily k výloze, aby si prohlédly její obsah zblízka. Výloha byla osvětlená a třpytily se tu kousky křišťálu, sluneční hodiny a zvonkohry. Lapače snů a obrovská pera se za sklem lehce vlnily, jako by jimi pohyboval jemný vánek. Přesně takové věci Bela zbožňovala. Připadala si, jako kdyby

vstoupila do nějakého příběhu ze svých oblíbených knížek. V těch se to totiž jen hemžilo kouzelnými předměty a tajuplnými postavami, které prožívaly vzrušující dobrodružství. Bela pořád tak trochu věřila, že kouzla existují. Rozčileně zatleskala.

„*Musíme se podívat dovnitř,*“ prohlásila.

„Ale... ale... co bude se zmrzlinou?“ zafňukala Fatima.

„Ta přijde na řadu později, slibuju,“ řekla Bela, popadla Fatimu za ruku a táhla ji s sebou ke vchodu do lékárny.

2. Kapitola

Bela otevřela vchodové dveře a nad hlavami jim zacinkala zvonkohra. Prodejna byla prázdná. I když tu panovalo šero, nepůsobila ani trochu ponuře. Na tmavě modrém stropě se třpytila souhvězdí, namalovaná zlatou barvou.

„Dobrý den!“ pozdravila Bela.

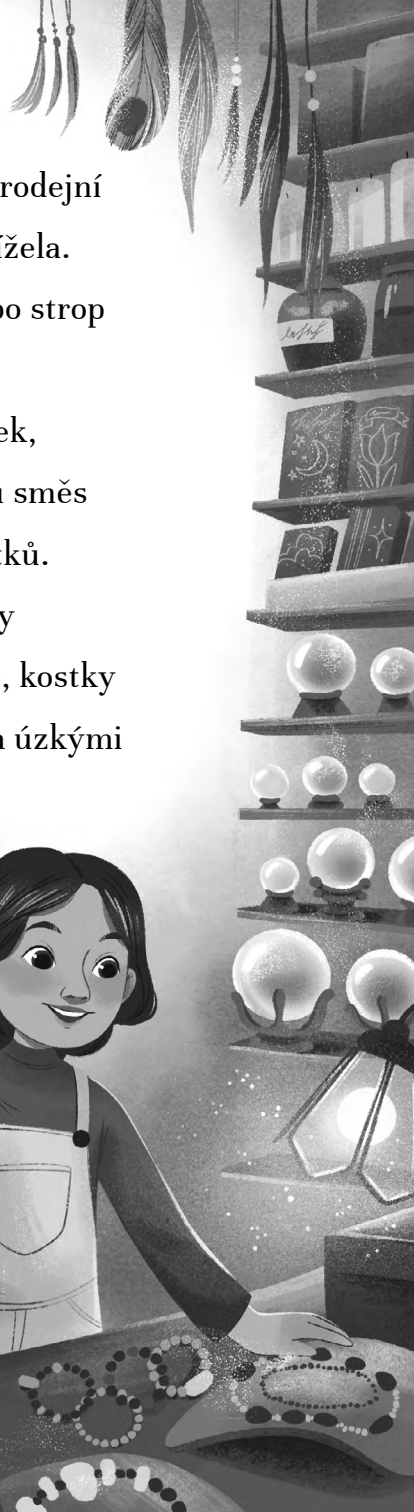
Mája hvízdla. „To je ale zvláštní místo,“ vydechla a sáhla po křišťálu, který ležel na polici plné pestrobarevných broušených kamenů a polodrahokamů. Na křišťál dopadlo světlo z výlohy a na podlaze prodejny se objevila jiskřivá duha.

„Podívejte se na tohle,“ řekla Fatima a přejela rukou po náramcích z korálků, uspořádaných na stojánku jeden vedle druhého.

Pája se rozhlížela kolem sebe, oči rozšířené údivem. „Tak podivné místo jsem ještě nikdy neviděla,“ prohlásila. Pak se posadila na polstrované sedátko u okna, vytáhla skicák a začala kreslit kytici sušených květín před sebou.

Bela pomalu obešla hlavní prodejní pult a všechno si pečlivě prohlížela. Jedna zeď byla od podlahy až po strop zakrytá obrovskou skříní. Její police byly plné malých lahviček, z nichž každá obsahovala jinou směs sušených bylin a okvětních lístků. V dalším regálu byly vyrovnány nesčetné balíčky hracích karet, kostky a křišťálové koule. Mezi dvěma úzkými

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Ochránkyně snů: Tajemství Měsíčního lesa.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.